

KOLOZSVÁRI SZINHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, mart. 25. 1860.

NAPILAP.

110-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szünet végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindenemű hirdetések elfogadhatnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

A magyarok istene.

Petőfi István *)

Félre, kislelkűek, a kik mostan is még
Kétkedni tudtok a jövő felett,
Kik nem hiszitek, hogy egy erős istenség
Őrzi gondosan a magyar nemzetet!

Él a magyarok istene, hazánkat
Átölelve tartja atyai keze;
Midőn minket annyi ellenséges század
Ostromolt vak dühvel: ő védelmeze.

Az idők, a népek éktelen viharja
Elfújta volna minket, mint egy porszemet,
De ő szent palástja szárnyát ránk takarta,
S tombolt a vihar, de csak fejünk felett.

Nézzetek belé a történet könyvébe,
Mindentitt meglátni vezérnyomdokát,
Mint a folyóvízen által a nap képe,
Áthuzódik rajta arany híd gyanánt.

Igy keresztüléltünk hosszú ezer évet;
Ezer évig azért tartott volna meg,
Hogy most, a midőn már elértük a révet,
Az utósó habok eltemessenek?

Ne gondoljuk ezt, ne káromoljuk őtet,
Mert káromlás, róla ilyet tenni fel,
Nemhogy egy isten, de még ember sem űzhet
Ily gunyos játékot gyermekeivel!

*) Összes költeményeiből 1858.

A magyar nemzetnek volt nagy és sok vétke,
S büntetéseit már átszenvedte ő;
De erénye is volt, és jutalmat érte
Még nem nyert... jutalma lesz majd a jövő.

Élni fogsz, hazám, mert élned kell... dicsőség
És boldogság léssen a te életed.....
Véget ér már a hétköznapi vesződség,
Várd örömmel a szép derült innepet!

Hogy logták hájdonában az ellenséget?

Történeti humoreszk Papp Miklóstól.

(Folytatás.)

A vezér rögtön parancsot adott, hogy száz-
ötven valogatott spáhi és háromszáz janicsár ké-
szüljen utra, s mindenben engedelmeskedjenek
vezetőjüknek.

Besír a kegyes parancs hallattára földre veté
magát, s mind addig csókjaival árasztá el a ve-
zér sárga szatytyán papucsait, míg az félre kapá
szája elől e szavakkal:

„Fiam ne csókold annyit a papucsaimat,
mert mind lenyalod a színét, pedig csak a teg-
nap huztam fel.“

„Még egy utolsó alázatos kérésem lenne
hozzád fényes tekintetű vezér. . . .“

„Meghallgatom azt is, hanem annyit előre
mondok, hogy pénzt ne kérjél, mert nem adok.“

„Van nekünk egy szegény fogoly társunk,
derék becsületes ember, — sok jóságát érezteté

velünk már, s ezen felül még a Proféta igaz hitére is át akar térni, — ezt az embert vedd pártfogásod alá, — sok hasznát vehetjük, a várat ő ismeri a legjobban.“

„Az éféle emberekben soha sem lehet hinni, — ma elárulja saját vérségét s által jön hozzánk, holnapután meg bennünket árul el s visszazökik a giuarokhoz.“

„Ebben az emberben éppen úgy bizhatol mint én bennem; hisz ő fog legtöbbet segíteni, hogy Balassát kézre kerithessük s a várat hatalmunkba ejthessük. Ő ez egy igen becsületes ember!“

A vezér annyit mondott reá csak, hogy majd meglátja, mennyit tehet érte.

Besir mellén keresztbe vetve kezeit, földig hajtá magát a nagyvezér előtt.

„Na most már menny el fiam a szemeim elől, mert valahányszor meghajolsz előttem, elfog a félelem mindig, mert attól tartok, hogy egyszer csak kettétörök a derekad, olyan vékony vagy, úgy meghitványkoztál a Balassa kenyerén.“

A nagyvezér emberei még azon nap megindultak Budáról Kékkő vára ellen.

A míg Besir Budán járt, addig Pintér Benedeket felhozták börtönéből, s engedte Balassa hogy azt tegyen a mit ő akar.

Legelőször is egy hosszú kötél létrát csináltatott, melyet ha a várfalról lebocsátottak éppen az aljáig ért el. Az őrhelyekre maga választott embereket, s külön külön utasítást adott nekik, mit kellessék tenniük.

Midőn a kitűzött éjszaka elérkezett minden el volt már rendezve a várban. Az őrség készen állott; de azért egyetlen neszt sem lehetett hallani.

Éjfél után Benedek leereszté a kötél létrát, maga pedig a várfalon leste, mikor jönnek a nagyvezér emberei.

(Folytatása köv.)

Maros-Vásárhely. Tavasz első napján.

Eszmetöredékek

egy megbukott novitiusz levelező emlékkönyvéből.

I. Kisérlet.

(Vége.)

Ráki néni az őszkor gyümölcsös üvegeket tett az üstbe, még pedig szalma közé; azt mondta, hogy ez „Dunst;“ az üvegek nem hasadtak el, a szalma nem gyúlt meg; tűz, víz, szalma, — mily elemek; — ha én természettudós volnék!...

1802. ápril 1-jén. A francia Európával az aprilist járatta meg; tegnap mártius 21-én egy gazdag kereskedőt temettek el. De mortuis aut bene, aut nihil; de — nulla regula sine exceptione; — báró X. grand seigneur módjára tites, czimeres kocsiját küldé a temetésre; — Y. ur na-

gyon urhatnék, de nem tud hozzá; ha valakivel beszél, még a kutyanapokban is folytonosan dörzsöli kezeit, mintha fáznék, — beszéd közben egyre sasiroz és azt hiszi, hogy ez diplomatikus eljárás; Y. ur meglátván X. báró czimeres kocsiját, haza iramodik, szinte befogat Gallakraxenjébe*) és küldi a villa francai háboruelőzmények következtében rendezett „Rosz-Ausverkauf“ alkalmával unter dem Schätzungspreise licitando erstandene és a táborig bélyeggel megsütött két szürkéjét, a midőn a temetést kísérő közönség a sirtkerthez már jó kövel vala; ah mon dieu, saperlot, nur noble, for ever! . . .

Az istenben boldogult keresztyén ember volt; kiadott pénzért a törvényes kamatot duplán vagy legfeljebb triplán vette meg; gazdag ember lévén, irodalmát pártolá azon hazának, a melyben meggazdagodott, mert ha lapot nem járatott is; a másét azonban még is olvasta, hogy a „cursus“ megtudhassa; leginkább szerette az értékes műveket, főképp azokat, a melyek a bécsi kiv. bank sajtója alól kikerültek; felebarátjait szerette, kivált azokat, a kik nála vásároltak; természetes ellenséggként minden más kereskedőt gyűlölt; kereskedői gyakorlati szellemét legvégső perczében a halállal szemben sem tagadta meg; haldokolva is 50% tudott nyerni, mert fél szemére vak lévén, csak fél szemét hunyta be; requiescat in pace! Temetésén tenger nép volt jelen, mert igazat mond a latin példabeszéd:

Dum moritur dives, concurrant undique eives;
Dum moritur pauper, vix adest unus et alter.

Lederbogen Friczi.

Látogatás Velenczében.

Houssaye Arsine után.

(Folytatás.)

Ha gondolában vagytok, ne feledjétek el Chioggiába evezni, hol még velencei ~~utó~~ dobog; hova a tizek tanácsa tagjai áruházban el el suhantak, szerelmi örömeikben feledendők a tribunált, hol Titian kereste természetes alakjait, hol Robert Leopold csoportosítá halász jeleneteit, hol Goldoni szedte össze élceit Gare Chiozzette-je számára. Ne feledjétek el Szent Lázár szigetét, hol Byron tanult az örményekkel. A munkás mechtáristák zárdája valószínűleg a legméltóbb minden szerzetes intézetek között. A korbelt reformatorok tartoznak eszméiknek egy látogatással Szent Lázár szigetére. Nem fogják ezt, mint az Európában dúsan elszort vallási egyesületeknél a világróli vagy a ~~sátán~~ és gyönyöreiróli lemondást találni. Az örmények élők az életet; látkörtüket az ég korlátozza, és tanulmányaik főlemelik a lelket s vigasztalják a szívet.

*) ?

Szerk.

Egy ősve, a nélkül, hogy arra gondoltam volna, a Lidora érkeztem: ide kelle jönnem. A Bachanaliák napja volt. A velenceiek minden holnapban megüdvözlők az új holdat a Lidon grottesk tánczókkal, zavart, örültséghez hasonló, képzelhetlen tarantellákkal, örvongó zene mellett, a melyben a hegedű s a sfp fülrepesztő hangokban versenyeznek. Van ivás, van lárma és táncz. Az opera-bál, vagy mit mondok! a Courtille nem ily örült vagy ily lármás látvány. Az egész pornép itt van, rongyait és jókedvét szélyelszórja. Ha a leányok lihegve lehullanak a borral öntözött föbe,

a férfiak magokra tánczolnak mind addig, míg őket is leveri a társaság. Festő még nem találkozott, a ki e Bachanaliákat a művészet jelveivel felszentelte volna. O fölséges szerelmesei Giorgonének és Ariosto-nak, ráismernének ti a Lidora e képben, a melyet alig merek vonalozni, ti, ki e költői sziget kék hullámaihoz jártatok ábrándozni!

Ma a Lido nem egyéb, mint Velencének a Mont-Parnasse sorompója. Csak hogy itt az ég szebb, s a tenger ünnepélyességét önti el szenvedély nélkül az örvongók körül. —

(Folytatása köv.)

T Á R C Z A.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ Csötörtöken Pauli Richard jutalmául a „Hugonoták“-at fogják ismételni. Ohajtjuk, hogy a társaság ez egyik legszorgalmasabb tagjának jutalomjátéka minden tekintetben a legfényesebben sikertüljen.

□ Honapokkal ezelőt egy helybeli köztisztelőben álló uri embert mintegy három ezer ezüst forintig loptak meg a nélkül, hogy alapos gyanuval lehetett volna emiatt valakit terhelni. A károsult igen eszélyesen nem ütött nagy lármát kárából, hanem engedte a dolgot a maga mentére. Az említett uri embernek volt egy legénye, a ki régóta szolgálta, igen derék becsületes fiúnak tartotta gazdája, mert mindig úgy viselte magát, hogy legkissebb hibába sem esett. Midőn a kár megtörtént a legény majd kétségbe volt esve gazdája iránti részvét miatt, s látszólag minden erejéből oda törekedett, hogy a tolvajságot kideríthesse. E buzgalom ébresztett éppen később némi gyanút a fiu felől, s jobban figyelmések lettek mozdulataira. Darab időtől fogva a legény gyakrabban kísértálgatott egy bizonyos helyre a hol gondosan — mindig egy bizonyos távolságról — megtekintett egy helyet. Ezen körülmény is gyanusabbá tette; de még inkább az, hogy az utóbbi időben gyakran kívánczozott haza menni szülőihez. Gazdája utlevelet eszközölt ki számára, s a tegnapelőtt a fiu elbucszott urától, ki már előre gondoskodott egy emberről, ki legényét titokban szemmel tartsa. A fiu még egyszer meglátogatta kedvencz sétahelyét, a honnét kiásott egy csomagot, s azzal gond nélkül utra kelt haza felé. Bonczhida körül azonban a rendőrség — talán éppen midőn legszebb, legragyogóbb jövő terveit szötte, — utól érte s visszahozta. A motozás alkalmával megtalálták nála a pénzt, csupán 223 forint hiányzott belőle, de ezt is fedezi egy csomó aranygyűrű, melyet nyilván azért vásárolt, hogy ha valaki fel fogja fedezni lopott pénzét, s elviszik onnét, legalább veszett fejszének a nyele maradjon meg. Éber rendőrségünk a bűnöst azonnal átszolgáltatta a törvényszéknek.

□ Bukarestből írják a „Napkelet“-nek, hogy az ottani magyar szabók gyönyörű magyar öltönyöket készítenek az oláh katonaság számára. Maga Kuza herczeg is készítettett magának magyar ruhát.

□ A világhírű „Tücsök“-: Goszman k. a. néhány előadásra a pozsonyi színigazgatóval szer-

ződött. A pozsonyiak örömteljes reménye azonban: a nevezett művésznőt ott helyben láthatni, meg-hiusult, miután ez szavát nem váltotta be. Azért a színigazgató e napokban Bécsbe utazott Goszman kisasszonnyal kötött szerződését érvényesítendő, melynek folytán a k. a. köteleztetik vagy a kikötött előadásokra Pozsonyba menni, vagy 600 ft. kárpótlást fizetni. (G. K.)

□ Furcsa figyelmeztetés. Az északamerikai Georgiában egy hidon ily fölírás olvasható: Senkinek sem szabad e hidon sebesen áthajtani; ki e tilalmat megszegi, ha fehér, 5 dollárnyi bírságot fizet, ha néger, huszonöt botütést kap. A büntetés felét a följelentő nyeri jutalmul.

□ A „Théâtre Française“ igazgatósága a szinköltők eddigi illetékrészét tizenöt százalékkal fellebbemelte, hogy ez által a legjobb műveket biztosíthassa magának. (Sz. L.)

Színházi krónika.

□ Csötörtök, mártius 22. 1860. „Hunyadi László“ Erkel dalműve. Jekelfalussi a czimszerepben többször aratott zajos tapsokat. A többi szereplők mind a legnagyobb igyekezetet tanusítottak. A férfi karról is dicsérőleg kell megemlékeznünk. Garának egy egész jelenete maradt ki ma ősve, — a közönséggel együtt — mi is szeretnők tudni miért hozza az igazgató megcsonkítva szinpadra e legszebb magyar dalművünket, melyet még mindig a máiház hasonló szép számmal látogat meg közönségünk?

H i r d e t é s.

 Két szép emeleti szoba, melyek közül az egyiknek ablakai a piac legszebb részére nyílnak, a folyó év Sz. György napjától kezdve a jövő 1861-dik év Sz. György napjáig bérbbe kiadó. Ertekezhetni lehet felölök e lapok szerkesztőjénél. Nagypiac 162 sz. alatt. (2—2)

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

Aranyvári Emilia k. a. és Montella ur mint vendégek.

Utolsó bérlet

8-ik szám.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, v a s á r n a p, martius 25-kén, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHALY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

ESMERALDA.

Nagy ballet 5 felvonásban, szerzette Perro, zenéjét Pugni.

S z e m é l y z e t:

Phebo	Kohn Fáni.	Clopin, cigány vajda	Havi.
Claude Frello	Jekelfalussy.	1.) tiszt	Gerecs
Esmeralda	Aranyváry Em.	2.)	Tótfalusi.
Fior d' Alice	Farkas M.	1.) } biró	Barta.
Testvére	Májér L.	2.) }	Palatkai.
Barátnéja	Cser J.	Crollo	Alajos.
Gringoir	Montella.	Peppo	Szűcs.
Quasimodo	Mocsári.	Tisztek, katonák, cigányok, népség. Történethely Páris.	

Előfordulandó tánczok az 1-ső felvonásban:

1. **Ballabile**, előadja Farkas M. és Májer L. k. a.
2. **Enyelgő**, kettős, Aranyváry k. a. és Montella ur által.
3. **Galoppe**, az egész tánczkar által.

2-ik felvonásban:

4. **Magántáncz**, Aranyváry k. a. által.
5. **Tánczleccke**, Aranyvári k. a. és Montella ur által.

3-dik felvonásban:

6. **Polka**, előadja Farkas M. és Májer L. k. a.
7. **Komoly kettős**, Aranyvári k. a. Montella ur által.

5-ik felvonásban:

8. **Bachanale**, előadva az egész személyzet által.

Aranyvári E. k. a. és Montella ur mint vendégek.

Helyek ára: Zártszék **70** kr. Földszint **42** kr. Altiszti jegy **21** kr.
Karzat **18** kr. osztr. ért.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.

A rom. kath. lyceum betűivel.